

Datum van inontvangstneming : 22/10/2015

Zaak C-496/15

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

22 september 2015

Verwijzende rechter:

Landessozialgericht Rheinland-Pfalz, Mainz (Duitsland)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

23 juli 2015

Verzoeker en appellant:

Alphonse Eschenbrenner

Verweerster en geïntimeerde:

Bundesagentur für Arbeit

[OMISSIS]

LANDESSOZIALGERICHT RHEINLAND-PFALZ

BESLISSING

In het geding tussen

Alphonse Eschenbrenner, [OMISSIS] Rahling (Frankrijk)

– verzoeker en appellant –

[OMISSIS]

en

Bundesagentur für Arbeit, [OMISSIS] Saarbrücken

– verweerster en geïntimeerde –

heeft de 1ste Senat van het Landessozialgericht Rheinland-Pfalz te Mainz op 23 juli 2015 [OMISSIS]

[OMISSIS]

besloten:

- I. Het Hof van Justitie van de Europese Unie wordt overeenkomstig artikel 267 VWEU (oud artikel 234 VEG) verzocht om een prejudiciële beslissing over de volgende vragen:

[Or. 2]

- „1. Is het met de bepalingen van het primaire en/of secundaire Unierecht (met name artikel 45 VWEU [oud artikel 39 VEG] en artikel 7 van verordening [EU] nr. 492/2011) verenigbaar dat bij insolventie van de werkgever van een werknemer die eerst in Duitsland was tewerkgesteld, in een andere lidstaat woont, in Duitsland niet aan de inkomensbelasting onderworpen is en van wie de uitkering wegens insolventie krachtens de op hem toepasselijke voorschriften niet belastbaar is, over het arbeidsloon dat in aanmerking wordt genomen voor de berekening van de aan die werknemer toekomende uitkering wegens insolventie, fictief de belastingen worden geheven die door inhouding op het arbeidsloon zouden worden geheven indien de betrokkene in Duitsland aan de inkomensbelasting onderworpen was, wanneer deze geen vordering ter zake van het achterstallige brutoloon meer kan instellen tegen de werkgever?
 2. Indien de eerste vraag ontkennend wordt beantwoord, is er dan wel sprake van verenigbaarheid met de bepalingen van het primaire en/of secundaire Unierecht wanneer de werknemer in de hierboven bedoelde situatie nog steeds een vordering ter zake van het achterstallige brutoloon kan instellen tegen de werkgever?”
- II. De behandeling van de zaak wordt overeenkomstig § 114, lid 2, van het Sozialgerichtsgesetz (wet betreffende het procesrecht van het Sozialgericht, SGG) geschorst tot de uitspraak van het Hof.

Motivering:

I.

Verzoeker vordert een hogere uitkering wegens insolventie (hierna: „insolventie-uitkering”) voor de periode van 1 april 2012 tot en met 28 juni 2012.

De in 1956 geboren verzoeker is een Frans onderdaan en woont te 57410 Rahling in Frankrijk. De gemeente ligt, althans gedeeltelijk, op een afstand van minder dan **[Or. 3]** 20 km van de Duitse grens. Vanaf 1996 was hij als chauffeur in dienst bij de firma Philipp's Reisen in Pirmasens. Blijkens het door het hoofd van het Centre des Impôts afgegeven attest van 31 oktober 1996 voldeed hij wegens die betrekking aan de voorwaarden om als grensarbeider te worden aangemerkt.

Op 29 juni 2012 werd tegen verzoekers werkgever een insolventieprocedure geopend. De lonen en salarissen waren tot en met maart 2012 volledig betaald. De voorlopige curator betaalde verzoeker voor de periode van 1 april 2012 tot en met 28 juni 2012 bij wijze van voorfinanciering arbeidsloon ten belope van 3 550,24 EUR. Volgens het door de curator, dr. Fu, met het oog op de uitbetaling van een insolventie-uitkering afgegeven attest van 16 juli 2012 had verzoeker voor die periode in totaal recht op 5 571,88 EUR (april: 1 929,44 EUR; mei: 1 878,74 EUR; juni: 1 763,70 EUR). Daarover moesten socialeverzekeringspremies ten belope van 1 094,57 EUR (april: 379,11 EUR; mei: 371,23 EUR; juni 344,23 EUR) worden betaald. Voor de maand april kreeg verzoeker daarnaast een voorschot van 36,90 EUR als onkostenvergoeding. Dat voorschot was reeds bij het bedrag van 5 571,88 EUR inbegrepen.

Op 13 juli 2012 vroeg verzoeker om uitbetaling van een insolventie-uitkering. Bij besluit van 18 juli 2012 werd hem een insolventie-uitkering van in totaal 356,77 EUR toegekend. Verweerster trok van het brutoarbeitsloon de socialeverzekeringspremies, het in april 2012 verstrekte voorschot en het door de voorlopige curator voorgefinancierde bedrag af en hield op dat loon fictief de loonbelasting krachtens Duits recht (april: 185,00 EUR; mei: 175,00 EUR; juni: 173,00 EUR) in. Aldus berekende verweerster dat verzoeker recht had op een bedrag van 356,77 EUR. In een tegen dat besluit ingediend bezwaarschrift stelde verzoeker dat de fictieve inhouding van loonbelasting in strijd was met het Unierecht, aangezien hij in Duitsland niet belastingplichtig was. Hij verwees naar beslissingen van het Hof in de zaken C-400/02 (Merida) en C-172/11 (Erny). Bij besluit van 18 september 2012 wees verweerster het bezwaar af op grond dat verzoekers recht op een insolventie-uitkering volgens het Duitse recht juist was berekend.

[Or. 4]

Op 18 oktober 2012 heeft verzoeker eerst beroep ingesteld bij het Sozialgericht Nürnberg (rechtbank voor sociale zaken te Neurenberg). Het Sozialgericht Nürnberg verwees de zaak bij besluit van 24 oktober 2012 naar het Sozialgericht Speyer (rechtbank voor sociale zaken te Speyer; hierna: „SG”) [uiteenzetting over de verwijzing naar het bevoegde Sozialgericht]. Verzoeker voerde aan dat de berekening van de insolventie-uitkering op grond van § 167, lid 2, punt 2, van het Sozialgesetzbuch Drittes Buch (boek III van het Sociaal Wetboek; hierna: „SGB III”) een schending van artikel 45 VWEU opleverde. De berekening had nadelige gevolgen voor zijn situatie als grensarbeider. Duitse werknemers

ontvingen immers een insolventie-uitkering waarvan het bedrag overeenkwam met 100 % van hun eerdere netto-inkomen. Hij kreeg daarentegen een bedrag dat aanzienlijk lager was dan zijn eerdere netto-inkomen. Dat was het gevolg van het feit dat fictief Duitse belastingtarieven werden toegepast, die aanmerkelijk hoger waren dan de tarieven in Frankrijk.

Het SG heeft verzoeker gevraagd een attest over te leggen waaruit blijkt dat hij als grensarbeider kon worden aangemerkt, en heeft het beroep [OMISSIS] bij vonnis van 16 oktober 2013 verworpen. Weliswaar heeft verzoeker op zich recht op een insolventie-uitkering, maar deze is door verweerster juist berekend. Aan de fictieve inhouding van belasting ligt § 167, lid 2, punt 2, SGB III ten grondslag, dat bepaalt dat, wanneer werknemers in Duitsland niet aan de inkomensbelasting zijn onderworpen en hun insolventie-uitkering krachtens de op hen toepasselijke voorschriften niet belastbaar is, van het arbeidsloon dat voor de berekening van het uitkeringsbedrag in aanmerking wordt genomen, de belastingen moeten worden afgetrokken die door inhouding op het arbeidsloon zouden worden geheven indien de betrokkene in Duitsland aan de inkomensbelasting onderworpen was. Verzoeker is een grensarbeider in de zin van de Overeenkomst van 21 juli 1959 tussen de Bondsrepubliek Duitsland en Frankrijk ter voorkoming van dubbele belastingheffing (hierna: „OVDB”; [OMISSIS]). Zijn inkomsten uit arbeid in loondienst zijn krachtens artikel 13, lid 5, van de OVDB niet aan belasting onderworpen in zijn werkstaat Duitsland, maar in zijn woonstaat Frankrijk. De aan verzoeker betaalde insolventie-uitkering is evenmin aan belasting onderworpen, wat voor de Bondsrepubliek Duitsland voortvloeit uit § 3, punt 2, van het Einkommensteuergesetz (wet op de inkomensbelasting; hierna: „EStG”) en voor Frankrijk uit artikel 14 OVDB, dat bepaalt dat de heffing van belastingen over socialeverzekeringsuitkeringen uitsluitend afhangt van de staat die de uitkeringen verstrekt. § 167, lid 2, punt 2, **[Or. 5]** SGB III schendt geen Unierechtelijke bepalingen. Het gedeelte van het achterstallige brutoloon dat overeenkomt met de fictief ingehouden inkomensbelasting, waarop verzoeker in verband met de toekenning van een insolventie-uitkering aanspraak maakt, valt niet onder de waarborgregeling van richtlijn 2008/94/EG van het Europees Parlement en de Raad van 22 oktober 2008 betreffende de bescherming van de werknemers bij insolventie van de werkgever (hierna: „richtlijn 2008/94/EG”). Volgens artikel 3 van de richtlijn heeft die waarborgregeling enkel betrekking op niet vervulde aanspraken op arbeidsloon. § 167, lid 2, punt 2, SGB III schendt evenmin artikel 45 VWEU of artikel 7, lid 1, van verordening (EU) nr. 492/11 van 5 april 2011. Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft geoordeeld dat deze bepalingen zich verzetten tegen individuele en collectieve arbeidsovereenkomsten volgens welke een loontoeslag die door de werkgever wordt betaald in het kader van een regeling inzake deeltijdarbeid voor oudere werknemers, zodanig wordt berekend dat de loonbelasting die de werknemer is verschuldigd in de lidstaat waar hij werkt, fictief wordt ingehouden bij de vaststelling van de grondslag voor de berekening van die toeslag, terwijl krachtens de fiscale overeenkomst ter voorkoming van dubbele belastingheffing werknemers die niet wonen in de lidstaat waar zij werken, worden belast in de lidstaat waar zij woonachtig zijn.

Anders dan in dat geval kan bij § 167, lid 2, punt 2, SGB III wegens de reeds beschreven uitsluiting van dubbele belastingheffing geen sprake zijn van enige benadeling, aangezien verzoeker nog steeds een vordering heeft ter zake van het gedeelte van het achterstallige brutoloon dat overeenkomt met de fictief ingehouden inkomensbelasting. Volgens het SG is de wettelijke subrogatie krachtens § 169 SGB III hoe dan ook beperkt tot het nettoarbeidsloon wanneer het gaat om vorderingen van grensarbeiders. Verzoeker kan zijn vordering ter zake van het gedeelte van het achterstallige brutoloon dat overeenkomt met de fictief ingehouden loonbelasting, als „overige boedelvordering” indienen in de insolventieprocedure van zijn werkgever, wat in geval van betaling tot gevolg heeft dat het uitbetaalde bedrag belastbaar is in Frankrijk. Is sprake van wanbetaling, dan is deze in ieder geval niet te wijten aan discriminatie ten opzichte van Duitse werknemers.

Tegen dit [OMISSIS] vonnis heeft verzoeker op 9 december 2013 hoger beroep ingesteld. Hij betoogt dat hij wordt gediscrimineerd doordat hij op grond van de Duitse wettelijke regeling een lager nettoarbeidsloon ontvangt dan het nettoarbeidsloon dat hij tevoren kreeg. De uitvoerige uiteenzetting [Or. 6] van het SG, volgens welke verzoeker niet wordt gediscrimineerd aangezien hij nog een vordering ter zake van zijn achterstallige brutoloon heeft die hij tegen de curator kan instellen, is niet relevant en neemt bovengenoemde discriminatie niet weg.

Verzoeker concludeert tot vernietiging van het vonnis van het Sozialgericht Speyer van 16 oktober 2013 [OMISSIS] alsook tot veroordeling van verweerster tot intrekking van het besluit van 18 juli 2012, zoals gehandhaafd bij het besluit op bezwaar van 18 september 2012, en tot toekenning van een hogere insolventieuitkering aan verzoeker voor de periode van 1 april 2012 tot en met 28 juni 2012 zonder fictief een Duitse belasting toe te passen.

Verweerster concludeert tot verwerping van het hoger beroep.

Zij is van mening dat de bestreden beslissing juist is.

II.

De Senat acht het dienstig de behandeling van de zaak te schorsen en het Hof van Justitie van de Europese Unie overeenkomstig artikel 267 VWEU (oud artikel 234 VEG) te verzoeken om een prejudiciële beslissing over de gestelde vragen. De uitkomst van het geding hangt af van de uitlegging van het Unierecht. Hoewel de Senat niet verplicht is een verzoek om een prejudiciële beslissing in te dienen, aangezien tegen zijn uitspraak een hogere voorziening openstaat, lijkt het zinvol een prejudiciële vraag te stellen, gelet op de reeds door verzoeker aangehaalde rechtspraak van het Hof en op het feit dat de uitlegging waarvoor het SG heeft gekozen teneinde strijdigheid met het Unierecht te voorkomen, volgens een beslissing van het Bundesarbeitsgericht (federaal arbeidshof, hierna: „BAG”) van 25 juni 2014 [OMISSIS] [Or. 7] [OMISSIS] ongeoorloofd is.

Verzoeker voldoet aan de door het Duitse recht gestelde voorwaarden om een insolventie-uitkering te ontvangen. Op grond van § 30, lid 2, van het Sozialgesetzbuch Erstes Buch (boek I van het Sociaal Wetboek; hierna: „SGB I”) juncto artikel 11, lid 3, onder a), van verordening (EG) nr. 883/2004 is op hem als grensarbeider in de zin van artikel 1, onder f), van die verordening het Duitse recht inzake werkloosheidsuitkeringen van toepassing. Krachtens § 165, lid 1, eerste volzin, SGB III hebben werknemers recht op een insolventie-uitkering wanneer zij in Duitsland waren tewerkgesteld en nog vorderingen ter zake van arbeidsloon hebben voor de drie maanden van de arbeidsovereenkomst die aan het intreden van de insolventie voorafgingen. [OMISSIS] [uiteenzetting over het begrip „intreden van de insolventie” in de zin van voormelde bepaling]

Verzoeker was in Duitsland tewerkgesteld, tegen zijn werkgever werd op 29 juni 2012 een insolventieprocedure ingeleid en hij had voor de periode vanaf 1 april 2012 nog uitstaande vorderingen ter zake van arbeidsloon. Verweerster heeft bij de vaststelling van het bedrag van de insolventie-uitkering op grond van de relevante bepalingen van het Duitse recht terecht van het voor de berekening in aanmerking genomen arbeidsloon fictief de belastingen afgetrokken die door inhouding op het arbeidsloon zouden worden geheven indien de betrokkene in Duitsland aan de inkomensbelasting onderworpen was (§ 167, lid 2, SGB III). Verzoeker is immers krachtens de OVDB tussen de Bondsrepubliek Duitsland en Frankrijk niet onderworpen aan inkomensbelasting in Duitsland (artikel 13, lid 5, onder a), OVDB), omdat hij als grensarbeider in Frankrijk woont, maar in Duitsland werkte en dus slechts onderworpen is aan inkomensbelasting in zijn woonstaat. De wet voorziet niet in een op verzoeker toepasselijke uitzondering op de fictieve inhouding van de Duitse inkomensbelasting [**Or. 8**], noch in de verrekening met de door hem in Frankrijk betaalde inkomensbelasting, waarop hij zich subsidiair beroept.

Tegen de achtergrond van de toepasselijke bepalingen van het Duitse recht ter bevordering van de werkgelegenheid, zoals hierboven weergegeven, kan verzoekers vordering enkel slagen wanneer hij krachtens het Unierecht een aanspraak heeft om op dezelfde manier te worden behandeld als Duitse werknemers, zodat het uitgesloten is dat de in Duitsland verschuldigde inkomensbelasting fictief wordt ingehouden terwijl de anders op hem toepasselijke Franse inkomensbelasting lager is. Zijn beroep is slechts voor toewijzing vatbaar als uit het Unierecht voortvloeit dat de fictieve inhouding van inkomensbelasting ten aanzien van grensarbeiders ongeoorloofd is omdat deze praktijk een indirect (verkapt) discriminatoir effect sorteert. Zowel de algemene bepalingen van het primaire recht over het vrije verkeer van werknemers (artikel 45 VWEU [oud artikel 39 VEG]) als de overeenkomstige bepalingen van het secundaire recht in artikel 7 van verordening (EU) nr. 492/2011 (tot 15 juni 2011: artikel 7 van verordening [EEG] nr. 1612/68) kunnen er mogelijkwijs toenopen het Duitse recht ter bevordering van de werkgelegenheid, gelet op het Unierecht, op een bepaalde wijze uit te leggen. De insolventie-uitkering is een op premie- of bijdragebetaling berustende geldelijke prestatie, die een sociaal

voordeel is in de zin van laatstbedoelde bepaling. Ingevolge artikel 45, lid 1, VWEU is het verkeer van werknemers binnen de Unie vrij. Volgens lid 2 houdt dit de afschaffing in van elke discriminatie op grond van de nationaliteit tussen de werknemers der lidstaten, wat betreft de werkgelegenheid, de beloning en de overige arbeidsvoorwaarden. Ingevolge artikel 7, lid 1, van verordening (EU) nr. 492/2011 mag een werknemer die onderdaan van een lidstaat is, op het grondgebied van andere lidstaten niet op grond van zijn nationaliteit anders worden behandeld dan nationale werknemers, wat betreft alle voorwaarden voor tewerkstelling en arbeid, met name op het gebied van beloning, ontslag, en, indien hij werkloos is geworden, wederinschakeling in het beroep of wedertewerkstelling. Krachtens lid 2 geniet hij er dezelfde sociale en fiscale voordelen als nationale werknemers. Volgens vaste rechtspraak van het Hof verbiedt het **[Or. 9]** beginsel van gelijke behandeling, dat is neergelegd in zowel artikel 45 VWEU als artikel 7 van verordening (EEG) nr. 1612/68 (gelijkluidende bepaling die aan artikel 7, lid 1, van verordening [EU] nr. 492/2011 is voorafgegaan), niet alleen openlijke discriminatie op grond van nationaliteit, maar ook alle verkapte vormen van discriminatie die door toepassing van andere onderscheidingscriteria in feite tot hetzelfde resultaat leiden (zie onder meer arresten O'Flynn van 23 mei 1996, C-237/94, punt 17, en Erny van 28 juni 2012, C-172/11, punt 39). Het discriminatieverbod houdt niet alleen in dat vergelijkbare situaties niet verschillend mogen worden behandeld, maar ook dat verschillende situaties niet gelijk mogen worden behandeld (zie onder meer arresten Erny van 28 juni 2012, C-172/11, punt 39, en Merida van 16 september 2004, C-400/02, punt 22). [OMISSIS]. Het Hof heeft in twee uitspraken indirecte discriminatie aanwezig geacht in gevallen waarin bepalingen van collectieve arbeidsovereenkomsten voorzagen in de fictieve inhouding van Duitse inkomensbelasting bij de berekening van het bedrag van de overbruggingsuitkering ten behoeve van het voormalige burgerpersoneel van de geallieerde strijdkrachten in Duitsland (arrest Hof van 16 september 2004, Merida, reeds aangehaald) respectievelijk het bedrag van de loontoeslagen voor oudere werknemers in deeltijdarbeid (arrest Hof van 28 juni 2012, Erny, reeds aangehaald). De niet-nakoming van de uit het Verdrag voortvloeiende verplichtingen vond geen rechtvaardiging in de administratieve moeilijkheden die de toepassing van verschillende berekeningswijzen naargelang van de woonplaats van de betrokkene zou opleveren (arresten Hof van 28 juni 2012, Erny, en van 16 september 2004, beide reeds aangehaald).

Het is juist dat § 167, lid 2, SGB III, anders dan in beide gevallen waarover het Hof zich heeft uitgesproken, niet leidt tot een feitelijke dubbele belastingheffing. De betaalde insolventie-uitkering dient op grond van artikel 14, lid 2, punt 1, juncto 14, lid 1, eerste volzin, OVDB te worden belast in de staat die deze uitkering toekent, en in die staat is die uitkering vrijgesteld van inkomensbelasting (§ 3, punt 2 b, EStG), zodat enkel de fictieve toepassing van de Duitse belasting plaatsvindt. De uitzonderingen van artikel 14, lid 1, tweede volzin, OVDB zijn niet van toepassing aangezien in lid 2 niet naar die uitzonderingen wordt verwezen [OMISSIS] **[Or. 10]** [OMISSIS]. Los van de kwestie van de dubbele

belastingheffing hechtte het Hof evenwel ook doorslaggevende betekenis aan de overweging dat reeds sprake is van discriminatie wanneer Franse werknemers, anders dan Duitse werknemers, krachtens de regeling geen uitkering ontvangen die overeenkomt met hun eerdere nettoloon, maar een lager bedrag. Dit geldt in casu eveneens voor de toekenning van een insolventie-uitkering. Overeenkomstig § 167, lid 1, SGB III is ook het bedrag van deze uitkering in beginsel gelijk aan het nettoarbeidsloon, dat wordt verkregen door toepassing van de wettelijke inhoudingen op het tot de maandelijkse premiebijdragegrens (§ 341, lid 4, SGB III) beperkte brutoarbeidsloon. De in lid 2 neergelegde regeling brengt vervolgens met zich mee dat buitenlandse werknemers weliswaar gelijk worden behandeld wat het bedrag van de toe te kennen uitkering betreft, maar een uitkering ontvangen die niet overeenkomt met hun eerdere nettoarbeidsloon.

Het SG heeft niettemin geoordeeld dat die regeling in overeenstemming is met het Unierecht omdat buitenlandse werknemers ook na de betaling van de insolventie-uitkering nog steeds een vordering ter zake van het achterstallige brutoloon kunnen instellen tegen hun werkgever. Het BAG heeft daarentegen in de reeds vermelde uitspraak van 25 juni 2014 [OMISSIS] uiteengezet dat het brutoarbeidsloon ook ten aanzien van grensarbeiders uit andere Europese landen het uitgangspunt vormt voor de subrogatie [OMISSIS] die van rechtswege plaatsvindt wanneer een insolventie-uitkering wordt uitbetaald [OMISSIS]. Verzoeker zou dan ook geen vordering ter zake van zijn achterstallige brutoloon meer hebben. [OMISSIS] **[Or. 11]** [OMISSIS] [uiteenzetting over de afwijkende rechtspraak van een andere Senat van het Bundesarbeitsgericht]. Van vaste rechtspraak of een eenduidig beantwoorde rechtsvraag is dus nog geen sprake. Tegen de door het SG gekozen uitlegging bestaan uit Unierechtelijk oogpunt echter eveneens bezwaren omdat buitenlandse werknemers zich meer inspanningen moeten getroosten en omdat zij doorgaans alles bij elkaar genomen minder zouden worden beschermd dan Duitse werknemers, gelet op het feit dat het niet onwaarschijnlijk is dat hun vordering niet uit de insolvente boedel kan worden voldaan. Bovendien verzet richtlijn 2008/94/EG van het Europees Parlement en de Raad van 22 oktober 2008 betreffende de bescherming van de werknemers bij insolventie van de werkgever zich mogelijkterwijls tegen die uitlegging. De lidstaten kunnen krachtens artikel 4, lid 3, van die richtlijn weliswaar plafonds vaststellen voor de betalingen door het waarborgfonds, maar zolang die plafonds niet worden overschreden, moeten de onvervulde aanspraken ter zake van arbeidsloon volledig worden gehonoreerd (zie met betrekking tot de vroegere richtlijn 80/987/EEG van de Raad van 20 oktober 1980 betreffende de onderlinge aanpassing van de wetgevingen der lidstaten inzake de bescherming van de werknemers bij insolventie van de werkgever arrest Hof van 4 maart 2004, *Castellani*, C-19/01, C-50/01, C-84/01, en, met betrekking tot de onverenigbaarheid van een beperking van de betaling tot personen die zich als werkzoekende hebben ingeschreven, arrest Hof van 17 november 2011, van *Ardennen*, C-435/10). Anders dan het SG oordeelt, dient daarbij voor de vaststelling of de richtlijn van toepassing is, mogelijkterwijls geen algemene benadering te worden gevolgd, maar te worden gelet op de gevolgen van de

8

betreffende bepalingen in het concrete geval, waarbij de onvervulde aanspraken ter zake van arbeidsloon in casu op grond van de wettelijke regeling juist niet volledig worden gehonoreerd. Omdat aan de gelding van de Duitse bepalingen evenwel het minst afbreuk wordt gedaan indien het feit dat de werknemer nog een vordering ter zake van het achterstallige brutoloon heeft, volstaat opdat § 167, lid 2, SGB III in overeenstemming met het Unierecht kan worden geacht, wenst de verwijzende rechter in het kader van zijn tweede prejudiciële vraag van het Hof van Justitie van de Europese Unie te vernemen of die benadering ondanks de vermelde bezwaren inderdaad kan worden gevolgd.

[Or. 12]

[OMISSIS]

[OMISSIS] [procedurele kwesties]

[OMISSIS]